

Lapvég

Sára lányom belépett a kiskamasz korba. Ez meglehetősen sok meglepetéssel szolgál számomra. Kezdem átélni az elszakadás még kicsiny és ártatlan, de már heves fájdalomokkal is járó pillanatait. Meg mostanság néha-néha szemtelen is – a szertelenségen túl és innen –, a szó jó értelmében, ami természetesen meglep és szórakoztat. Nem mutatom, de élvezem. Szidom a gyermeket keményen, ellentmondást nem tűrő hangsúlyokat magamra erőltetve, közben meg vele együtt szeretnék röhögni, amúgy gonoszán, ahogy kamaszok. Mire gondolok?

Eddig – mert áldott jó lélek, és nevelve van (volt) rendesen – tátott szájjal bámulta a tanárait, tévedhetetleneknek, szépeknek és kicsit Isteneknek tartotta őket. Az iskola meg a tudomány fellegvára, a tudás tárháza stb. volt kicsiny és még erősen befolyásolható világában. Ez persze ennyire nem helyénvaló, de lévén épp tanáremberként funkcionál a szerencsétlen lélek atyja is, nem a helyén való helyességnek minősítettem e túltisztelet tudást. (Remélem, Judit kisebbik lányom nem olvassa e sorokat, s kap kedvet tőlük a korai elkutyulásához.)

Szóval, manapság már fel tudja, sőt, fel meri fedezni, hogy a király meztelen – ha és amikor meztelen a király –, sőt, ennek teli szájjal hangot is ad.

Történt, hogy kettesben ebédelvén egy szürke munkanap delén, s lányom már fél órája nyomja a tanárparódiáit, rámordultam pörköltes kelletlenséggel: majd ha tanár leszel, akkor te másként fogod csinálni.

– Nem leszek olyan vadbarom, hogy elmenjek tanárnak.

És büszkén kiballagott elmosogatni. Én pedig ültem megsemmisülve az asztalnál, s azon tűnődtem, mire is gondol, mit láthatott az iskolában – esetleg bennem – ez a gyerek, hogy ilyen pontosan látja a helyzetet.

ZALÁN TIBOR

PS: A feleségem pedig már figyelmeztetett, hogy ne példálózzam a gyerekeinkkel az írásaimban, s főleg ne állítsak róluk hülyeségeket, mert ők fogják meginni a levét. Így aztán, kedves tanárok, ünnepélyesen kijelentem, hogy ezen – és minden elkövetkező – írásom azon részei, amelyek a lányomra, esetleg leányaimra vonatkoznak, illetve állítólag az ő szájából/szájukból származik, merő rágalom, sőt, hazugság. Írói lelemény, talán fantáziátlanság. Mert hogy írni kell...